

1 NOVEMBER 1927

No. 21

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Die in den Zoon geloofd, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem. Joh. 3:36.

**GOD TE KENNEN, IS HETGEEN DE WERELD
NOODIG HEEFT *).**

(Slot).

Al datgene, wat onder den naam „Mormonisme” is tot stand gebracht, is door deze absolute kennis van God geïnspireerd geworden. De pioniers, die dit rijk tusschen de bergen hebben gesticht, werden door deze vaste wetenschap aangespoord, met moed de ongebaande groote vlakten over te steken. De bouwers van gindschen Tempel zijn door hun vaste wetenschap van de bestiering Gods geïnspireerd geworden de groote opofferingen te maken, die noodig waren in de dagen hunner armoede, om dat prachtige stuk werk te doen verrijzen. De zonen en dochteren van deze groote mannen en vrouwen worden door hetzelfde getuigenis der waarheid bewogen, om de waarheid van het herstelde Evangelie aan de kinderen der menschen bekend te maken, zonder hoop op eenige aardsche vergoeding. Als u mij zou vragen, wat de voornaamste hoeksteen van onzen godsdienst is? Wat de kracht van Mormonisme is?, dan zou ik u antwoorden, dat het de absolute wetenschap omtrent God is, die het aan al zijn godvruchtige en rein van hart zijnde leden schenkt.

Deze vaste wetenschap van God is absoluut noodzakelijk tot zaligheid. De groote goddelijke Meester zei nadrukkelijk: „Dit is het Eeuwige Leven, dat zij U kennen, den Eenigen en Waarach-

*) Toespraak gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, den 27en September 1925, door Ouderling Nephi Jensen.

tigen God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt". Sommigen zullen misschien vragen, waarom het noodig is den God des hemels te kennen ten einde zalig te worden? Het antwoord op deze vraag is niet moeilijk te vinden.

Wij zullen in het zoeken naar het antwoord geholpen worden door nog een vraag te stellen. Wat beteekent het, zalig te worden? Of om nog duidelijker te zijn, wat sluit het zaligmaken van een ziel in zich? Een der ouden heeft gezegd: „Uit het hart komen de resultaten des levens voort”.

Onze levens zijn precies zoo rein, en niet reiner, dan de verlangens en het streven van onze harten. Als onze verlangens boos zijn, zullen onze levens slecht zijn. Als ons streven naar reinheid en waarheid is, zullen onze levens goed en edel zijn. Dientengevolge wordt een ziel gered door het hart te veranderen of te verbeteren.

Maar hoe kan een slecht hart goed gemaakt worden? Wat is het tegengifft voor een onrein hart? Het reinste in de wereld is het geneesmiddel voor een zondig hart. Wat is het reinste, dat er in de wereld is? Het is de diepe, oprechte liefde voor God. Deze ware liefde voor den God des Hemels is zoo rein en zoo sterk, dat zij de ziel geheel en al in bezit neemt en het hart van de vleesche-lijke verlangens zuivert. Zij tempert toorn. Zij reinigt en zuivert eigenschappen. Zij verheft en veredelt de gedachte. Liefde voor God is het hart van het gedrag. Zij is de ziel van alle rechtvaardigheid. Zij is de eenigste aansporing tot het hoogste, edelste streven.

Maar wij kunnen God niet liefhebben, tenzij wij Hem kennen. Deze woorden zijn zeer terecht waarheid. Want met zijn geheele hart en ziel kan men niet iets liefhebben, dat men niet kent. Dus als men die zaligheid en verlossing van de macht van het kwade wil ontvangen, hetwelk door de hartreinigende macht van liefde voor God komt, moet men den Alschepper leeren kennen, hetwelk het Eeuwige leven beteekent.

Soms vragen menschen, die de woorden van Paulus lezen, n. l. „Door genade zijt gij zalig geworden, door het geloof”; wat de apostel bedoelde? Een eenvoudig voorbeeld zal ons het antwoord helpen vinden. Drie jonge mannen stonden op zekeren morgen aan den voet van een zeer hoogen berg. Alle drie keken met belangstelling naar den top. Want alle drie hadden zij een sterk verlangen den bergpiek te bereiken. Maar hun verlangens waren ontwaakt door drie verschillende motieven. De eerste verlangde den top te bereiken, opdat hij een plaats zou binnentreden, waar een oneindige hoeveelheid goud te verkrijgen was. De tweede keek met begeerige oogen naar boven, omdat hem beloofd was geworden, dat, als hij den top van den berg zou bereiken, hij van een geleerd professor een diploma zou ontvangen, hetwelk zou getuigen, dat de jonge man een school van uitgebreid onderwijs

met succes had doorloopen. De verlangens van den derde waren ontwaakt door de gedachte aan een heel goeden man, die in een kasteel boven op den berg woonde en wien de jonge man geleerd had innig lief te hebben. Deze jonge man had een kostbaar juweel in zijn bezit, dat hij aan den edelen kasteelbewoner wenschte te schenken.

De drie jonge mannen begonnen den steilen berg te beklimmen. De eerste werd door de begeerte naar goud aangespoord. Zoo hevig was zijn dorst naar rijkdom, dat hij zelfs de groote verscheidenheid van bloemen, struiken en boomen, die hij op zijn weg naar de bergpiek passeerde, niet opmerkte. Zelfs als hij bij tusschenpoozen even uitrustte en naar beneden over de vallei keek, had hij voor het verrukkelijke landschap heelemaal geen gevoel. Na elke korte rustperiode verhaastte hij zijn tred. Spoedig was hij de andere twee ver vooruit. Hij was de eerste, die den bergtop bereikte. Hij vond den goudschat en nam deze gretig in bezit. Toen hij de begeerde prijs, waarvoor hij zoo geploeterd had, had verkregen, nam het goud, dat hij had gevonden, hem in bezit. Het vatte zijn hart dusdanig, dat zachtheid, vriendelijkheid, vriendschap en liefde uit zijn hart geperst werden. Daardoor kenmerkte zijn leven zich door koudheid en zelfzucht.

De tweede jonge man klom langzamer dan de eerste. Dikwijls stond hij stil en maakte voor een oogenblik studie van het groen, de bloemen, de boomen en de rotsstenen. Als hij zich nederzette om uit te rusten, keek hij met betooverende ziel naar beneden over de uitgestrekte vallei. Den geheelen weg opwaarts leefde hij in gedachten en studie, met den grond en de sterren, met het groen en den vogel. Toen hij den bergtop had bereikt was hij een natuurvorschcr geworden. Hij verkreeg den prijs, die hem beloofd was. Het diploma met een duidelijk goud zegel werd hem door den grooten professor overhandigd. Hij was in verrukking over zijn verkregen geleerdheid. Zijn verrukking veranderde in hoogmoed. Deze hoogmoed bleef hem in zijn geheele leven bij.

De derde jonge man klom zelfs langzamer dan een van de twee anderen. Hij bestudeerde niet alleen de planten, boomen, rotsstenen en de vogels, maar hij las tevens dikwijls uit een heel goed boek, waarin gouden woorden van wijsheid, waarheid en schoonheid vervat waren. In dit boek las hij de aangrijpende geschiedenis van den rechtvaardigen kasteelbewoner. Dag aan dag, avond op avond, geraakte hij meer en meer met den genadevollen kasteelbewoner bekend. Naarmate de kennis omtrent dezen edelen persoon bij den jongen man toenam, werd zijn liefde voor dezen rechtvaardigen kasteelbewoner grooter. Bovendien verhoogde iedere stap, dien deze jonge man nam, ten einde den berg te beklimmen, zijn eerbied voor dengene, naar wien hij het kostbare kleinood zou brengen.

Toen hij den bergtop bereikte, ging hij dadelijk naar het kasteel. In den geest van reine liefde en hoogen eerbied overhandigde hij het juweel aan den edelen persoon en deze gaf hem een witten steen met een zinspreuk erop gegraveerd, die zijn goedkeuring inhield.

De jonge man behield deze ten teeken van zijn ontmoeting met den edelen kasteelbewoner. De liefde, die hij voor dezen voor-namen persoon koesterde, werd vergroot door de goedkeuring, die hij van hem had gekregen. Deze diepe liefde bleef den jongen man zijn geheele leven bij. Zij maakte zijn hart rein en veredelde zijn gedachten. Doordat hij rein van hart was, wijdde hij al het-geen hij in zijn leven deed aan de eer van God en aan de verhooging van het menschdom. Door dit leven van dienstbaarheid ontwikkelde hij dat edele karakter, hetwelk het hoogste succes be-teekent. Het streven van de twee eersten dezer jonge mannen, geeft ons een idee van hetgeen Paulus noemt „dooe werken”. Zij werkten beiden voor zichzelf. Dientengevolge ontwikkelde hun arbeid niet die reinheid van hart, die tot zaligheid leidt. De derde persoon werkte ten einde de eer te geven aan iemand, die meer dan hij zelf was. Zijn werk was onzelfzuchtig. Het kenmerkte zich door reine liefde. Die diepe liefde, die hij had voor iemand, die edeler en beter was dan hijzelf, werd een gedeelte van het karakter van dezen jongen man en bracht hem tot zaligheid.

De kennis van God leidt tot de liefde voor God. Deze reddende genade van liefde voor God komt tot ons door de goddelijke zen-ding van Jezus Christus. Door den Zoon van God verkrijgen wij die intieme kennis van God, die onze harten zuivert en ze verheft boven de kleine vernederende dingen van het zelfzuchtig vleesche-lijk leven.

In Jezus Christus zien wij een levend portret van den Vader van allen. De Messias was in persoon precies gelijk aan den Vader. In Zijn zending openbaarde de Zoon van God de groote macht van God. In zijn gebroken, bloedend vleesch toonde Hij de wereld Gods oneindige liefde voor zijn dwalende kinderen. Deze groote openbaring van Gods persoonlijkheid, Zijn macht en oneindige goedheid aan ons door de zending van Jezus Christus gegeven, is zoo treffend, dat zij een ieder, die werkelijk voor het reine vatbaar is, aanleiding geeft Hem te aanbidden, te eeren en te dienen door toegewijden dienst, die tot zaligheid leidt. Deze reine liefde voor God, die tot de menschenkinderen komt door de absolute kennis van den Vader van allen, is het eenige dat de wereld heden meer noodig heeft dan iets anders. Wetgevende machten mogen wetten bepalen, maar de wetten worden straffeloos geschonden. Naties sluiten overeenkomsten, maar hun overeenkomsten worden meedoogenloos gebroken. Moralisten maken en beramen plan-nen betreffende de ontwikkeling, maar hun beramingen ontwikke-

len slechts de sluwheid van het brein en de bekwaamheid der handen. Dikwijls beteekent de algemeene ontwikkeling niets meer dan sophisme. Zij vormt het brein, doch laat het hart onaangevoerd. Er is slechts één ding, dat diep genoeg, rein genoeg en sterk genoeg is om de menschelijke zielen van dwaling tot de waarheid te brengen, van het verkeerde tot het goede, van het kwade tot het reine en dat is, ware liefde voor den God des Hemels, die groote liefde voor den Almachtige, die tot ons komt door de absolute wetenschap van Hem, die onze Heer en Zaligmaker ons geeft. Moge God ons helpen deze groote kennis van en liefde voor onzen Hemelvader te verkrijgen, die tot zaligheid leidt, bid ik nederig in den naam van Jezus Christus, Amen.

WETEN EN DOEN. *)

Kennis kan leiden tot veroordeeling of tot zaligheid.

Bij wijze van samenvatting en als climax Zijner verheven en toch eenvoudige en daarbij ongeëvenaarde toespraak, welke sindsdien de Bergrede wordt genoemd, sprak Jezus Christus aldus: „Een iegelijk dan, die deze Mijne woorden hoort en ze doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft; en er is slagregen nedergefallen, en de waterstroomen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangevallen, en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond. En een iegelijk, die deze Mijne woorden hoort, en ze niet doet, die zal bij een dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft; en de slagregen is nedergefallen en de waterstroomen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot”. (Matth. 7 : 24-27, vergelijk Lucas 6 : 47-49).

Deze rede heeft door de eeuwen heen op zichzelf gestaan. De toespraak staat voor ons als een levende leermeester, die door-drongen is van den geest van ernst en arbeid en vormt een tegenstelling met een woordenrijke belijdenis en zorgeloze veronachtzaming. De laatste zinnen, welke hierboven zijn aangehaald, en waarvan de taal zoowel het kind als den wijze past, drukken een algemeenheid van groot belang uit, n. l. dat daden en niet alleen woorden, werken en niet slechts geloof, doen en niet alleen weten wat te doen, de onmisbare voorwaarden zijn tot zaligmaking van de ziel. Velen van diegenen, die zoo buitengewoon bevoorrecht en gezegend waren den Meester persoonlijk te hooren, waren ver-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

baasd over Zijn leer en diep getroffen door de eenvoudige en overtuigende voordracht. „Want Hij leerde hen als machthebbende; en niet als de Schriftgeleerden”. (Matth. 7 : 29). Onze Heer was gerechtigd te leeren zooals Hij deed, niet alleen wegens het voldoende feit, dat Hij Zijn's Vaders opdracht volvoerde, maar omdat Hij had gedaan en nog deed, wat Hij van anderen verlangde. De autoriteit van het Goddelijk voorschrift en die van het onberispelijk voorbeeld waren in Hem vereenigd. De strekking van alle schriftuurlijke aanwijzing, welke met het verkrijgen van een plaats in het Koninkrijk Gods verband houdt, is: Doe de werken, welke zijn voorgeschreven.

Altijd consequent en onveranderlijk als de Vader zelf, leerde onze Heer dezelfde noodzakelijkheid van het doen der werken, toen Hij, spoedig na Zijn hemelvaart van den Olijfberg in Palestina, onder de Nephieten op het Amerikaansche vasteland bediende. Na verklaard te hebben, dat Zijn leer de leer des Vaders was, zeide de Verrezen Christus het volgende :

„Al wie in Mij gelooven en gedoopt zijn, zullen zalig worden; en zij zijn degenen die het koninkrijk Gods zullen beërven. En al wie niet in Mij gelooven en niet gedoopt zijn, zullen verdoemd worden. Voorwaar, voorwaar, zeg ik u, dat dit Mijne leer is, en Ik getuig het van den Vader, en wie ook in Mij gelooft, gelooft ook in den Vader, en aan hem zal de Vader van Mij getuigen, want Hij zal hem bezoeken met vuur en den Heiligen Geest..... En wederom zeg Ik u: Gij moet u bekeeren en in Mijnen naam gedoopt worden, en als een kind worden, of gij kunt op geene wijze het koninkrijk Gods beërven. Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Dit is Mijne leer, en wie ook hierop bouwt, bouwt op mijne rots en de poorten der hel zullen hem niet overveldigen. Al wie minder of meer dan dit zal verkondigen en het als Mijne leer instellen, komt van het kwade en is niet op Mijn rots gebouwd, maar hij bouwt op een fundament van zand en de poorten der hel staan open om dezulken te ontvangen, wanneer de vloed en de winden komen en hen bestormen”. (Boek van Mormon, 3 Nephi II : 33-40).

De opgedane ervaring van de wereld steunt de juistheid van het beginsel, waarop in de leeringen van den Verlosser den nadruk wordt gelegd. Een vreemde landverhuizer, die naar onze kusten komt, kan verlangen, dat hij ten volle het burgerrecht verkrijgt; maar de wensch alleen zal hem dit niet verleenen. Eerst moet hij de wettelijke voorschriften kennen en zich daarna in alle deelen eraan onderwerpen. Een onderzoeker der Schriften moge hebben geleerd — en wel tot zijn eigen volkomen overtuiging — dat geloof in den Heer Jezus Christus, bekeering van zonde, doop in water en door den Geest, de voorgeschreven voorwaarden voor het burgerschap zijn in het Koninkrijk Gods; doch deze kennis

dient alleen om hem meer laakbaar te maken, indien hij nalaat te handelen. Zelfs een naar de letter volmaakt uit het hoofd kennen der geheele Schrift geldt voor aanspraak op de zaligheid niet, indien het niet vergezeld gaat van gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, en verzwart slechts de schuld tengevolge van een opzettelijke nalatigheid.

Het is mogelijk, dat de gelegenheid om van de reddende voorzieningen van het Evangelie gebruik te maken, niet binnen iemands persoonlijk bereik is; want verwaarloozing kan de bekwaamheid om te bekeeren doen verloren gaan. Het Woord des Heeren aan de hedendaagsche wereld wordt aldus verkondigd: „Want Ik, de Heere, kan de zonden niet met de geringste mate van toestemming aanschouwen. Niettemin hij, die zich bekeert en de geboden des Heeren doet, zal vergiffenis ontvangen, en hij, diè zich niet bekeert, van hem zal zelfs het licht, hetwelk hij ontvangen heeft, weggenomen worden, want Mijn Geest zal niet altijd met den mensch twisten, zegt de Heere der heirscharen”. (Leer en Verbonden I : 31-33).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE GRONINGSCHЕ CONFERENTIE.

Het mooie weer was zeer aangenaam voor de bezoekers van de conferentie van het Groningsche district, die den 8en en 9en October j.l. gehouden werd. Het was alsof de stralen van den liefelijken najaarszon hun schreden, die zij naar het Concerthuis in de Poelestraat en de zaal aan het Schuitendiep richtten, vriendelijk toelachten. Was het aantal der aanwezigen niet groot in de conferentievergaderingen, de Geest, Die er heerschte, getuigde van Goddelijke goedkeuring. Zeer zeker was dit een bewijs van de vlijt en ijver, door de Ouderlingen in dit district werkzaam, aan den dag gelegd. Niets is zoeter dan de overtuiging te hebben, dat onze Hemelvader met ons werk tevreden is.

Op Zaterdag 8 October kwamen de zendelingen om 2.30 n.m. bijeen. Ouderlingen Hill, Dijkstra, Van Alfen en Harmsen bespraken in deze vergadering ieder een onderwerp met betrekking tot het Plan van Zaligheid. Daarna maakte President John P. Lillywhite nog enkele punten duidelijk. Des avonds zeven uur kwamen de broeders en zusters, die een ambt in de Groningsche Gemeente bekleeden, te zamen en mochten allen het voorrecht smaken hun getuigenissen te geven. Na hen werd het overige van den avond ingenomen door Ouderling G. v. d. Waard, Districts-president T. B. Harmsen en Zendingpresident John P. Lillywhite, die eenige woorden spraken betreffende de

verantwoordelijkheid, die alle ambtenaren en ambtenaressen zouden beseffen en den dank, die allen zouden bezitten om bevoorrecht te zijn in 's Heeren dienst werkzaam te mogen zijn.

Al waren er weinigen, die aan de uitnoodiging, op strooibiljetten tot hen gericht, hadden gehoor gegeven, het deed de blijdschap der Heiligen in geen enkel opzicht verminderen. Verheugd om met dienstknechten des Heeren, waaronder de leider van Gods Werk in Nederland, President John P. Lillywhite, vergaderd te zijn, werd Zondagmorgen 10 uur-aangevangen met het zingen van de vier verzen van lied 1. Ouderling G. v. d. Waard van Rotterdam vroeg om de tegenwoordigheid van den Geest Gods, waarna lied 63 werd gezongen. Districts-president T. B. Harmsen heette een ieder hartelijk welkom en stelde als eerste spreker voor, Ouderling S. R. Andrus, gemeentepresident van Dordrecht. Om de leiding van den Geest Gods te kunnen genieten is eenheid onder de Heiligen en elkander begrijpen een vereischte. Door die leiding zullen we God leeren kennen. Indien alle menschen zich aan die leiding zouden houden, zou verwarring verdwijnen en aan een ieder, die op de aarde woont, het Eeuwige Leven geschonken worden. Vele geboden des Heeren zijn echter ontbonden geworden, zooals de brief van den apostel Paulus aan de Galaten ons toont. Jammer genoeg zijn dan ook in de wereld de resultaten van eenheid: „vrede en liefde” niét te vinden. Spreker eindigt met een woord van dank tot de leden voor den steun, dien hij van hen ontvangen heeft, gedurende den tijd zijner bediening onder hen.

Ouderling D. E. Hamilton, gemeentepresident van Den Haag, zegt, dat de Heiligen der laatste dagen Christus als den Verlosser erkennen. En, zooals de Messias zelf heeft gezegd, zoo ook getuigen zij, als Zijn volgelingen, dat de goddelijkheid van den Heiland bewezen werd door Zijn opstanding uit de dooden, nadat Zijn lichaam voor drie dagen in het graf had gelegen. Met den Verrezen Zaligmaker sprak Joseph Smith, de profeet der laatste dagen. Het Evangelie is hersteld en den menschen is weer een kans gegeven om den Heer gehoorzaamheid te betoonen. Spreker hoopt dat al de Heiligen deze waardevolle gebeurtenissen zullen waardeeren.

Als derde spreker dien morgen werd Ouderling J. F. Steenblik, gemeentepresident van Arnhem genoemd. Om het eeuwige leven te ontvangen is kennis van God noodzakelijk en door de Schriften, die van den Vader en den Zoon getuigen, te onderzoeken, kunnen wij bewijs ontvangen, dat wij in 's Heeren beeld en naar Zijn gelijkenis geschapen zijn, dat onze Zaligmaker Gods Zoon was en niet het onmogelijke, dat Vader, Zoon en Heilige Geest één persoon vertegenwoordigen.

(Zie vervolg pag. 333).

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

OP NEERLAND'S WATERWEGEN.

En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen. (Matth. 24 : 14).

Nederland is een land met vele kanalen, rivieren en meren en voor den bezoeker is het zeer interessant zooveel drukte op deze waterwegen te zien; zoowel groote als kleine booten brengen haar vracht van de eene plaats naar de andere. Aan de zeekust en langs de oevers der vele meren liggen talrijke visschersbooten — de visschers maken of herstellen hun netten, of werpen hun netten uit voor de vangst.

Bij het zien van zoo iets gaan de gedachten van den bijbelstudent onwillekeurig terug naar het verleden, naar de dagen toen de Meester langs den oever van het Meer van Galilea liep en als Hij daar eenige visschers zag, die hun netten uitwierpen, beval Hij hun Hem te volgen, zeggende: „Volg Mij en Ik zal u visschers der menschen maken”. Deze eerlijke en edele visschers, die de roepstem van den Zaligmaker gehoorzaamden, werden vanaf dien tijd werkelijk „visschers der menschen” en gebruikten hun booten in den dienst van den Meester. Terwijl zij Hem in Zijn liefdevolle bediening volgden, onderwees Hij hun de zieken te genezen, de ooren van de dooven te ontsluiten, de oogen der blinden te openen en de tong der stommen los te maken en overal het Evangelie aan de kinderen van onzen Hemelschen Vader bekend te maken.

Zoo is het in deze dagen — tot mannen is de roepstem van den Meester: „volgt Mij” gekomen en gewillig hebben zij daaraan gehoor gegeven en doen het werk met blijdschap in hun ziel, omdat zij het voorrecht genieten dienstbaar te zijn en te gaan wanneer en waar zij geroepen worden.

Gedurende vele jaren is het Evangelie gepredikt tot de menschen in de groote steden van Nederland. Herhaaldelijk zijn er pogingen aangewend en met tamelijk veel succes, om de Evangelieboodschap tot de menschen te brengen, die in de provincie en in de afgelegen dorpjes wonen, toch had de zending echter een middel noodig waardoor, zonder te groote onkosten, de zendelingen in staat gesteld zouden worden om geregeld in deze streken te vertoeven, teneinde de waarheden van het Evangelie beter te

verklaren, opdat de menschen de beginselen van des Vaders Plan van Leven en Zaligheid beter zouden begrijpen.

Nadat de Zendingspresident, alsmede Ouderling F. H. Gunnell, president van het Utrechtsche district, den toestand in dit „waterlandje” grondig hadden bestudeerd en de verschillende omstandigheden in aanmerking hadden genomen, werkten zij het volgende plan uit, teneinde de menschen „buitenaf” te bereiken. Er werd een kleine motorboot aangekocht, waarop vier zendelingen konden wonen. De prijs van de boot bedroeg, met alles wat er bij behoorde, vijfhonderdvijftig gulden, welk bedrag door de leden en de zendelingen van dat district en het Hoofdkantoor der Zending, werd betaald. Onder leiding van den Zendingspresident werden Ouderlingen F. H. Gunnell, R. J. Hutchinson en J. H. McLaren Jr. aangewezen om aan deze boot-expeditie deel te hebben.

Den 12en Juli 1927 verliet dit groepje de stad Zutphen, gelegen aan den IJssel, in het oostelijk gedeelte van Nederland. Nadat er ongeveer acht uren gevaren was, weigerde de motor te werken en veroorzaakte derhalve een gedwongen landing. Dit bleek echter een zegen te zijn. Een familie, die de zendelingen zeer gezind werd, woonde niet ver van de plaats, waar de boot vastgelegd werd. Deze menschen zonden door die geheele buurt goede berichten en maakten bekend, dat zendelingen, dienstknechten van God aangekomen waren om het ware Evangelie te verkondigen op dezelfde wijze, die door onzen Heer en Zaligmaker, honderden jaren geleden, gevolgd was.

Het werk, dat door deze bootzendelingen gedaan werd, bestond uit het onder de menschen verspreiden van tractaten en het uitleenen van boekjes en aan hen werd de gelegenheid geschonken, de Ouderlingen uit te noodigen, opdat dezen het doel hunner zending en hun waardevolle boodschap zouden bekend kunnen maken. Hierdoor hebben deze zendelingen succes geboekt, en hebben vele waarheidszoekers gevonden. Gedurende de eerste maand van dit werk werden negenenzestig vrienden gevonden, die ernstige onderzoekers werden. Veel van het succes moet toegeschreven worden aan de vastberaden pogingen van de zendelingen; die onder de inspiratie en leiding van den Geest des Heeren, deze „oude” manier, om het Woord te verspreiden, volgden.

Andere werkzaamheden hebben Districtsresident F. H. Gunnell en Ouderling R. J. Hutchinson van dit werk weggeroepen en Ouderlingen R. D. Snow en J. H. Millburn zijn aangewezen om hun plaatsen in te nemen.

Ons nederig gebed is, dat deze kleine boot de waterwegen in dat gedeelte van het land moge afvaren, totdat een ieder van Gods kinderen, die daar woont, de roepstem van bekeering gehoord zal hebben en grondig medegedeeld zal zijn, met hetgeen de Heer in deze laatste dagen tot stand heeft gebracht. Voort-

durend doen wij een beroep op den Heer, Hem vragende deze afgezanten te zegenen, die geroepen zijn op dezelfde wijze en bekleed zijn met dezelfde bevoegdheid, als de visschers van Galilea, die door den Meester zelf uitgezonden waren. Troost, leid en bescherm ze, o Vader en inspireer hen met een diepe liefde, in hun zoeken naar de oprechten van hart, opdat zij vele zielen tot U mogen brengen.

J. P. LILLYWHITE.

Op verzoek van President James E. Talmage van de Europeesche Zending, aan wien slechts enkele kleine mededeelingen gedaan waren omtrent dit aankopen van een boot door de Nederlandsche Zending, heeft President Lillywhite dit volledige verslag gemaakt en aan hem verzonden. Sindsdien is het bootzendingswerk gestaakt, vanwege het op handen zijnde koude weer. Zooals reeds aan de lezers van „De Ster” is medegedeeld is den Ouderlingen: Snow, Millburn en McLaren ander werk opgedragen. Ons innig verlangen is het volgend voorjaar deze wijze van Evangelieprediken voort te zetten. (Red.)

EEN CONFERENTIE VAN ZENDINGSPRESIDENTEN.

De week, die met Zondag, den 4en September, aanving, zal steeds in herinnering blijven, want zij was van groot belang en in de geschiedenis der Europeesche Zending van bijzonder gewicht, in de allereerste plaats voor de zendingen op het vasteland, wijl de presidenten daarvan elkaar in deze beteekenisvolle dagen ontmoetten. Door den president der Europeesche zending was namelijk een conferentie voor alle Zendingspresidenten uitgeschreven, welke toenmaals in Dresden gehouden werd.

De Conferentie begon den 6en September, omdat, zooals tevoren bepaald, de verschillende broeders en zusters Zondag, den 4en September, de Berlijnsche en Dresdener Conferentie bijwoonden. De bezoekers der conferentie waren:

President James E. Talmage van de Europeesche Zending en tegelijkertijd President der Britsche Zending en zijn echtgenoot May Booth-Talmage, Presidente der Zusterhulpverenigingen in de Europeesche Zending; President Hugh J. Cannon en zuster Sarah R. Cannon van de Zwitsersch-Duitsche Zending; President Hyrum W. Valentine en zuster Rose Ellen B. Valentine van de Duitsch-Oostenrijksche Zending; President John P. Lillywhite en zuster Lillian D. Lillywhite van de Nederlandsche Zending; President Ernest C. Rossiter en zuster Venus R. Rossiter van de Fransche Zending; President Joseph L. Petersen en zuster Ida Petersen van de Deensche Zending; President Andrew Johnson van de Zweedsche en President Lorenzo W. Anderson van de Noorsche Zending.

Alle bijeenkomsten der conferentie hadden op het hoofdkantoor der Duitsch-Oostenrijksche Zending te Dresden plaats. Na het openingsprogramma hielden de zusters elken dag haar speciale vergaderingen om over het werk der verschillende hulporganisaties te spreken. Wanneer het echter noodzakelijk en raadzaam scheen, werden ook algemeene vergaderingen gehouden, waar dan allen tegenwoordig waren.

De conferentie bood schitterende kansen, die dan ook rijkelijk benut werden. Men sprak over bestuursproblemen, gaf inlichtingen omtrent werkmethoden, zooals zij in de onderscheidene zendingen toegepast worden, vergeleek de toestanden in de verschillende velden en maakte besluiten, welke den voortgang van het werk ten goede zullen komen. Op twee punten viel in het bijzonder de aandacht en deze zijn:

1. Iedere toegankelijke ziel de boodschap van het herstelde Evangelie van Jezus Christus te verkondigen, om zodoende voor den onbegrensden vooruitgang der Kerk of het Rijk Gods te zorgen, en

2. Zich aan onvermoeide zielenzorg en opbouwenden dienst voor alle leden wijden.

Het eerste, dat als een goddelijke eisch op de Kerk rust, raakt in hoofdzaak de zendelingen. Daaronder verstaat men niet alleen speciaal geroepen Ouderlingen, Priesters en Zusters, die vanuit Zion naar de verschillende zendingen gestuurd worden, benevens de zendelingen, in de zendingsvelden tot bijzonderen dienst geroepen, doch tot hen moeten ook de leden in de vertakkingen en de verspreide Heiligen gerekend worden, die wellicht op plaatsen wonen, die ver van een gemeente verwijderd liggen en welke leden deswege geen georganiseerde godsdienstoefeningen kunnen bijwonen.

Het tweede punt, als boven genoemd, dat eveneens een gebod des Heeren insluit, geldt voor de ambtenaren in de gemeente, hetzij lokale broeders of tijdelijk aldaar werkzaam zijnde zendelingen. Men behoort de leden der Kerk als een kostbare kudde te behandelen, geleid en beschermd door betrouwbare herders, die de leden helpen een sterke getuigenis te ontwikkelen, het allerheiligst geloof op te bouwen en deel te hebben aan alle goede werken.

Het enorme gewicht der op ons gelegde verantwoordelijkheid werd tijdens deze conferentie uitvoerig besproken, en deze geest beïnvloedde de geheele conferentie. Onderwerpen van breeden omvang, die alle belangrijke deelen der zendingsarbeid behandelen en veel tot den voortgang zullen bijdragen, namen den tijd der vergaderde zendingspresidenten in beslag. Wij trachten niet hier in bijzonderheden te treden. In elke zending zullen de verschillende besluiten met allen mogelijken spoed in daden omgezet worden.

Als reeds gezegd, was de conferentie in het bijzonder een bijeenkomst der presideerende ambtenaren van de onderscheidene zendingen. Behalve de reeds genoemde zendingen omvat de Europeesche Zending nog de Zuid-Afrikaansche en de Armeensche Zending, welker presidenten evenwel niet tegenwoordig waren, omdat de afstanden te groot zijn, doch op den 9en September werd dezen niet aanwezigen presidenten door de vergaderde leiders een groet, met de resultaten, gezonden.

Elk der aanwezigen sprak zijn dankbaarheid en waardeering uit en gaf zijn plechtige getuigenis en vaste overtuiging van de goddelijkheid der wederoprichting der oude Kerk in deze laatste dagen als een wonderlijk en wonderbaarlijk werk, zooals het door den Heer, door heilige profeten, zoowel vóór als na het Midden des Tijds is geprofeteerd geworden.

JAMES E. TALMAGE.

Uit „Der Stern”, 9 October 1927. Vertaald door H. S.

DE GRONINGSCHЕ CONFERENTIE.

(Vervolg van pag. 328.)

Lied 187 werd door een quartet zeer schoon gezongen, waarna Ouderling R. J. Hutchinson, president van het Amsterdamsche district het woord kreeg. Met nadruk getuigt hij van de wetenschap, die hij bezit aangaande het Evangelie. Evenals Petrus heeft ook hij (door gehoorzaamheid te betoonen aan de geboden van God), een getuigenis ontvangen, die alleen is te verkrijgen door openbaring, op wier rots de Kerk is gegrond. Hij spreekt zijn dankbaarheid uit voor de openbaringen, die de Heer aan zijn kinderen in deze dagen heeft gegeven.

Ouderling R. K. Cromar, president van de Zondagsscholen en O. O. V. in Nederland, wordt als laatste spreker voorgesteld. Alle waarheid komt van God, den bron der waarheid. Het Evangelie is een stelsel van wetten en is voor de vooruitgang en verhooging van den mensch, een kracht Gods tot Zaligheid. Een ieder, die er gehoorzaamheid aan betoont, maakt zichzelf vrij. Niet alleen bezitten wij de getuigenis, omtrent het verrijzen van den Messias, van den apostel Paulus, ook andere betrouwbare mannen hebben ervan getuigd en tevens bekend gemaakt, dat meer heilige mannen uit de dooden zijn opgestaan. Spreker sluit met de hoop, dat deze gebeurtenissen op prijs gesteld zullen worden en vooral het verschijnen van opgestane wezens in deze dagen zou niet over het hoofd gezien worden.

Na het zingen van lied 170, eindigde Ouderling J. H. Dijkstra van Groningen de eerste openbare vergadering dezer conferentie.

De middagvergadering, die in de zaal aan het Schuitendiep plaats vond, werd geopend met het zingen van: „Komt, Heil'gen

komt." Een gebed werd opgezonden door Broeder Paul van Komen. Na het zingen van: „O mijn Vader", werd het avondmaal bediend en de algemeene autoriteiten der Kerk voorgesteld en eenparig ondersteund.

De eerste spreker dien middag was Ouderling G. E. Hill van Groningen. Aan hem was medegedeeld, dat hij naar Enschedé was overgeplaatst. Hij dankt de leden voor alles wat zij voor hem gedaan hebben en geeft zijn getuigenis aangaande het Evangelie. Ouderling H. Hansen, gemeentepresident van Leiden, is de volgende spreker. Doordat de menschen inplaats van op God, op anderen hebben vertrouwd, is verwarring gekomen, zooals de profeet Jeremia heeft gezegd. Indien de menschen echter God zouden vragen, dan zouden zij persoonlijk een getuigenis van zijn goedheid ontvangen, zelfs zoo sterk als de getuigenis van den apostel Paulus, gegeven aan de Heiligen te Corinthen. Ouderling J. H. Vandenberg, Secretaris der Zending zegt, dat de Heer Zijn kinderen op aarde talenten heeft gegeven en Engelen heeft gezonden van den Hemeltrou om Zijn kinderen te helpen verhooving te ontvangen. Met de geschonken talenten moeten wij werken. God houdt zich, zooals iedereen duidelijk uit de natuur kan zien, aan wetten. Wij kunnen met God in harmonie komen, indien wij Zijn geboden eerbiedigen. Zoo-doende zullen wij het Goddelijke, dat in ons is niet dooden. Ouderling D. G. Thomas van Amsterdam maakt de aanwezigen er op attent, dat niet alleen gehoorzaamheid aan de vier eerste beginselen de zaligheid verzekert. Alle geboden moeten onderhouden worden. Spreker geeft getuigenis van de Goddelijkheid van het Boek van Mormon, brengt daarmede in verband de woorden van den profeet Jesaja, te vinden in het 29ste hoofdstuk van zijn boek en vestigt de aandacht der leden op de woordelijke vervulling der profetie. Al hebben sommigen getracht het Boek te doen verdwijnen, zulks is mislukt. Niemand kan Gods werk verhinderen of te niet doen. Hij drukt een ieder op het hart om voor een getuigenis van dit goddelijk boek te vragen.

Door een quartet wordt lied 123 gezongen, waarna Ouderling J. H. Dijkstra van Groningen opmerkt, dat Mormonisme door de wereld wordt beschouwd, zooals de Joden den Christus beschouwden; n.l. een struikelblok. Sommige menschen zijn niet genegen met de zendelingen te spreken. Hij raadt de Heiligen aan, goede boeken te lezen en datgene eruit te halen, wat prijzenswaardig is. Ouderling D. Simmons, gemeentepresident van Amsterdam, wijst erop, dat God niemand ten hemel dwingt. Enkel en alleen heeft Hij gezegd, dat als wij goed doen, ligt verhooving voor ons, doen wij de zonde, dan verlagen wij onszelven. Het overtreden van de geboden zal ons absoluut van verhooving onthouden. Hij spoort de leden aan, hun plichten vooral niet te verzakten.

Na het zingen van lied 6, eindigde Broeder K. Woltjer deze ledenvergadering met dankzegging.

De avondvergadering en ook de laatste vergadering der conferentie, werd om 7 uur n.m. in het Concerthuis gehouden. Als openingslied werd gezongen lied 88. Ouderling R. J. Hutchinson opende met gebed en na het zingen van „Eere den man” sprak Ouderling Th. Sipkema, assistent-redacteur van „De Ster”. Hoe aangenaam zou het zijn voor onzen Vader als Hij al Zijn kinderen op den Sabbatdag zag vergaderd, Hem eenparig aanroepend. Dit is Zijn doel. Door de herstelling van het Evangelie wil Hij zulks tot stand brengen. Daarom heeft Hij opgestane wezens naar de aarde gezonden om van Zijn Woord te getuigen.

Ouderling N. van Alfen, gemeentepresident van Groningen, verwijst naar de Schrift, waar het zegt, dat als God geen profeten stuurt, het volk verloren gaat. De Heere wenscht Zijn volk te redden. Maar jammerlijk genoeg zijn velen van de door Hem gezonden afgezanten dwaas en onredelijk genoemd, zooals Noach, Petrus, Paulus en zelfs de Zoon van God werd verworpen. Ook in deze dagen, nu de Heer weer een profeet heeft verwekt, wil het grootste gedeelte van het menschdom hem niet erkennen.

Ouderling G. v. d. Waard van Rotterdam haalt aan, hoe dat velen in groote moeilijkheden zijn en inplaats van hun Maker om steun te vragen, wenden zij zich tot de menschen. Hoe noodig is het Bekeering tot de volkeren te prediken. Door persoonlijke ondervinding, het Evangelie aangenomen en de geboden onderhouden te hebben en uit te gaan om zielen tot Jezus te brengen, heeft hij, aldus spreker, een persoonlijke getuigenis in zijn hart. Hij maant de Heiligen aan voorbeelden te zijn, lichten schijnende in de duistere wereld. Want wij zijn de uitverkorenen, van wie heel veel verwacht wordt.

Een quartet zingt zeer mooi: „Gij dwaze ziel, die doolt”, waarna Districts-president T. B. Harmsen de vergaderden toespreekt. Hij verklaart hoe dat er slechts één weg tot Zaligheid is, aantoonend dat Satan, omdat hij een anderen weg wenschte, uitgeworpen werd. Ook Eva werd voor haar overtreding gestraft. Vanzelfsprekend kan er dus niet meer dan één Kerk zijn. De Heiland heeft zelf de voorwaarden, waarop Zaligheid is te bekomen, genoemd. Niemand heeft het recht de wetten ook maar eenigszins te veranderen. Zooals Nebukadnezar in een droom werd getoond, zou het Koninkrijk des Heeren weer worden opgericht in het laatste der dagen om nimmer meer verstoord te worden, van welker oprichting de Heiligen der laatste dagen getuigen.

De president der Zending, John P. Lillywhite sluit de reeks sprekers. Hij drukt zijn vreugde uit zijn getuigenis te mogen voegen bij de alreeds gegevene. Afd. 76 van de Leer en Verbonden verzekert den menschen van Gods bemoeienissen met hen. Wij

lezen daar hoe de Vader en de Zoon Zich aan Joseph Smith en Sidney Rigdon getoond hebben. God openbaart Zich, opdat Zijn kinderen Hem zouden aannemen, Hem zouden verstaan en daardoor zalig worden. Om die reden zijn dienstknechten weer uitgezonden in de geheele wereld om bekeering tot de volkeren te roepen, ten einde Zijn kinderen te redden. Een ieder zal de waarschuwend stem van de zendelingen hooren en indien geen acht wordt geslagen op hun getuigenissen, zooals Noach's getuigenis werd veronachtzaamd, dan zal de Heere Zijn stem verheffen door middel van aardbevingen, stormen, watervloeden, donder en bliksem ten einde Zijn kinderen wakker te schudden. Kostbaar is de tijd van de dienstknechten Gods. Zij kunnen onmogelijk hun tijd verspillen. Indien het volk hun woorden niet wil gelooven, dan zullen zij zich naar andere steden moeten begeven. De inwoners van de stad Groningen hebben voor ongeveer zestig jaren de boodschap der herstelling gehoord. Schijnbaar zijn de waarheidzoekers allen gevonden. De pogingen, die de laatste jaren door ijverige dienstknechten zijn aangewend, schijnen door velen niet ten volle gewaardeerd te worden, het volk schijnt de duisternis liever te hebben dan het licht. De president raadt den leden voort te gaan en te doen wat God van hen verlangt en moedigt den zwakken aan om, door gehoorzaam te zijn, sterker te worden in hun getuigenis van de waarheid.

Na het zingen van lied 67, eindigt Ouderling R. K. Cromar deze conferentie met dankzegging.

Door het gebed der Ouderlingen, door hun vertrouwen in den Heer, was in al de vergaderingen der conferentie een geest tegenwoordig, die invloed had op het hart van een ieder, die rechtvaardigheid liefheeft.

Hartelijk worden allen bedankt voor wat zij hebben gedaan om deze conferentie zoo'n groot succes te maken. Moge Vader in den Hemel de Heiligen en Zijn dienstknechten zegenen, opdat met vereende krachten in dit district Gods Werk mag groeien en bloeien.

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

Van hun zendingen in Nederland zijn eervol ontslagen: Ouderlingen J. B. Bernards, R. Ravston, F. H. Gunnell en True B. Harmsen. Onze bede tot den Heer is, hen te zegenen, die zoo gewillig hun krachten in Zijn dienst hebben besteed.

Verplaatst.

Onderling R. A. Matson van Haarlem is aangesteld tot President van het Groningsche district. Ouderling V. T. Holland van Delft zal te Haarlem als President der vertakking werkzaam zijn.

Aangekomen.

Uit Zion is den 16en October j.l. aangekomen, Ouderling R. M. Davey, om hier te lande het Evangelie van Christus te prediken.